

zwaar om tegen zooveel vlugge aanvallers met goed gevolg gebruikt te worden.

— Er bleven er dus nog zeven over, riep Dokus. Wel, dan zijn het dezelfde van dezen morgen!

— Gij hebt u door de vlucht kunnen redden, jongeheeren?

— Vluchten, wij? Neen, wij hebben hen aangevallen, en...

— En?

— Ik heb er drie gedood, mijn makker twee en Schol ook twee!

Dat maakt juist zeven!

— Is 't mogelijk!

— En waarom niet? Kijk, Schol zal u misschien het bewijs leveren! Dit zeggende trok hij zijn degen uit de scheede en hield den hond het lemmer voor. Deze berook het en liet dadelijk een toornig gebrom horen.

— Ziet ge nu wel! lachte Jan.

— Ge zijt dappere knapen, sprak de gewonde.

— Als men niet bang is, antwoordde Jan, is men wel verplicht dapper te zijn. Maar laat ons daarover niet verder praten. Er moet voor u gezorgd worden. Hoe gaan we dat doen?

— Dat onze gastvrouw mij naar het dorp vergezelle, zei Dokus, dan zal ik den barbier verzoeken dadelijk mede te komen.

— Verzoeken, verzoeken, bromde Jan, de kerel moet komen! Het is dus beter dat ik hem ga halen! Gij, Dokus zult gedurende

Jan bood haar vriendelijk den arm.

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS